

afscheid met pijn in het hart

'ik wist niets van hiv en moest eraan wennen dat we het 's ochtends vóór de koffie al over soa hadden'

Strak in het pak wandelde strafrechtjurist en beleidsmaker Ferdinand Strijthagen (45) in 2002 Schorer binnen. Het was toen niet ongewoon dat medewerkers blootsvoets door de gang liepen. Hij moest wennen aan Schorer, de Schorer-medewerkers aan hem. Wat bereikte Schorer in acht jaar onder zijn bevlogen directeurschap?

tekst Ellen de Vries

Ik was destijds als directeur geselecteerd, omdat ik politiek en bestuurlijk gepokt en gemazeld was. Het was natuurlijk opmerkelijk dat een strafrechtjurist bij Schorer terecht kwam. Ik wist niets van hiv en moest eraan wennen dat we het 's ochtends vóór de koffie al over soa hadden. Ik kwam uit het Haagse en stapte binnen in een colbert. Schorer

was een wat welzijnachtige organisatie. Dat was een enorm cultuurverschil. Ik vond: je vertegenwoordigt een organisatie. Op blote voeten door de gang lopen met een kikker op je schouder en een hond achter je aan kan dan niet. Ik trof buitengewoon betrokken mensen aan, die zich enorm inzetten voor de goede zaak: homogezondheid. Maar ook mensen die een beetje navelstaarden.

Schorer werkte nauwelijks samen met andere organisaties en wist zelf wel wat goed was voor de homomedemens. Het was mijn taak Schorer terug te brengen naar de realiteit. En die noodzaak diende zich een jaar nadat ik in dienst was al aan. Het kabinet Balkenende besloot te bezuinigen: "Schorer, hartelijk dank en de groeten! De emancipatie is klaar: homo's kunnen trouwen en sterven niet meer aan aids." Onzin natuurlijk! Schorer was toen voor 86 procent afhankelijk van VWS. Nu nog maar voor 26 procent.'

meerwaarde

'Mijn eerste jaar besteedde ik vooral aan het opbouwen van relaties. Ik vroeg collega-organisaties: wat vinden jullie dat Schorer

moet doen? Al die contacten zetten we in voor een lobby bij Tweede Kamerleden. We rekenden ze voor: één hiv-infectie kost € 100.000 aan medicijnen. Als Schorer twintig nieuwe infecties per jaar kan voorkomen is onze subsidie er uit. De lobby slaagde. Dat wapenfeit was het startsein voor de herpositionering van Schorer. We hebben heel concreet de meerwaarde laten zien van Schorer.

In plaats van aanbodgericht zijn we vraaggericht gaan werken. Onze campagnes zijn onderbouwd en *evidence based*. Illustratief voor die cultuuromslag is de succesvolle hepatitis B-campagne *Man of mietje?* Een proefpanel was gevraagd mee te denken over een campagne jongeren over te halen zich te laten testen op hepatitis B. Een aantal oudere collega's vond de campagne verschrikkelijk. "Hoe haal je het in je hoofd. Ik ben nog uitgescholden voor mietje." Toch dacht ik: dit hebben we goed gedaan. Het gaat niet om ons, maar om wat onze doelgroep aanspreekt.

De organisatie is enorm geprofessionaliseerd. We richten ons nu op onze corebusiness: gezondheidsbevordering van lesbische vrouwen, homomannen, biseksuelen en transgenders (LGBT). Schorer werkt aan hiv/soa-preventie en psychosociale gezondheid en is geen belangenorganisatie. We zeggen soms dingen die de doelgroep en de overheid niet graag willen horen. Schorer voert projecten uit, maar doet ook onderzoek, methodisch en met wetenschappelijke instrumenten, zoals *Intervention mapping*. Daarvan is bekend dat ze bijdragen aan beter geplande en onderbouwde interventies. Ik durf te stellen dat door onze hiv/soa-preventiecampagnes mannen zich nu regelmatig laten testen op hiv en soa. Dat is een enorme gezondheidswinst.

diversiteitsbeleid

Schorer stond bekend als een witte, elitaire homomannendub. Door een actief diversiteitsbeleid werken er hier nu meer vrouwen dan mannen, gelukkig ook hetero's en mensen van niet-westerse afkomst. We hebben bewust een jongere garde binnengehaald, die niet meer met een pen schrijft maar *twittert* en *blogt*. Dat is een goede manier om jongeren aan te spreken. Een diversiteitsbeleid is geen doel op zich, maar een middel om aan te sluiten bij de diverse samenleving, zowel wat personeelssamenstelling betreft, als de methodieken die we gebruiken. Een Hollandse coördinator die een project voor niet-westerse jongeren leidt volgens een westerse methodiek, is volkomen ongeloofwaardig. Niet-westerse doelgroepen benaderen blijft lastig. Een van onze projecten *Veilige Haven* is echter heel succesvol. De jongeren die bij *Veilige Haven* aankloppen helpen we: de ene keer met een gesprek, de andere keer met een intensief begeleidings-

traject. Soms regelen we een onderduikadres. Een derde van onze cliënten heeft te maken met eergeerelateerd geweld. Ook bij *Veilige Haven* werken veel vrijwilligers, net als bij *Schorer Buddyzorg*, *Switchboard* en bij preventieactiviteiten in Amsterdam. Bewonderenswaardig hoe onze vrijwilligers vaak jarenlang, met veel toewijding een dagdeel of meer besteden aan de medemens. Ik ben daar heel erg trots op.

samenwerken

'We hebben de afgelopen jaren geprobeerd zoveel mogelijk samenwerkingsprojecten op te zetten, om zo projecten gefinancierd te krijgen. De fusie met *Switchboard*, het landelijk LGBT informatie- en adviespunt, was heel succesvol: duizenden mensen bezoeken de website. Of bellen. Vanuit een informatievraag komt soms een opmerkelijk coming out verhaal los. Belangrijk was ook, dat wij internationaal onze vleugels uitsloegen. Afgelopen november ondertekende Schorer en het *Global Forum on MSM and HIV* een strategisch partnerschap. Samen streven we ernaar om MSM en transgenders wereldwijd toegang te bieden tot hiv-preventie, zorg, behandeling en ondersteuning. Het strategisch partnerschap betekende voor Schorer erkenning voor haar rol en inbreng op het internationale terrein van de hiv-preventie. Schorer ondersteunt sinds enige jaren partnerorganisaties in het Zuiden. De vraag naar onze kennis en expertise op het gebied van hiv- en aidsbestrijding is groot. Mijn visie is dat Schorer daarin veel kan betekenen, en dat daarvoor nieuwe fondsen te werven zijn. Er ligt voor Schorer ook een kans om aandacht te vragen voor psychosociale gezondheid van LGBT. Voor beleidsmakers heeft dat vaak nauwelijks prioriteit. Op onze publieksdag in juni dit jaar over het thema psychosociale gezondheid, presenteerde het Sociaal en Cultureel Planbureau een rapport waaruit blijkt dat suïcidepogingen onder homojongeren schrikbarend vaak voorkomen. We hebben nu feiten in handen. De psychosociale gezondheid van LGBT kan en mag niet meer ontbreken op de agenda van politici en beleidsmakers.

Met pijn in het hart neem ik afscheid. Schorer was een warm bad. Maar het is goed dat er een nieuwe directeur komt met een frisse blik, met nieuwe inzichten. Goed voor mij om me met een ander thema bezig te houden. Ik word directeur van het Nederlands Centrum Jeugdgezondheid. Vanaf die plek zal ik de LGBT gezondheid uiteraard scherp in het vizier blijven houden. En wie weet ligt er nog een mooie samenwerking met Schorer in het verschiet.' ■